

od podatku obrót, przypadający na członków, a osiągnięty ze sprzedaży tychże w stanie nie-przerobionym. Rozporządzenie Ministra Skarbu określi warunki, jakim mają odpowiadać spółdzielnie, do których mają zastosowanie przepisy, zawarte w punkcie niniejszym.

(2) Zwalnia się od podatku obrotowego działające na podstawie ustawy o spółdzielniach i należące do związków rewizyjnych spółdzielnie pracy i wytwórcze, zrzeszające wyłącznie pracowników najemnych, mające na celu zatrudnianie zarobkowe przez siebie członków i wykluczające inny dochód członków ze spółdzielni, poza wynagrodzeniem za własną pracę zarobkową, o ile odpowiadają one warunkom, ustalonym przez Ministra Skarbu w porozumieniu z Ministrem Opieki Społecznej.

(3) W spółdzielniach należących do Związku Rewizyjnego Spółdzielni Wojskowych, zwalnia się od podatku obrotowego obrót dokonany z członkami oraz z osobami wojskowymi i ich rodzinami, zamieszkałymi w obrębie garnizonu.

(4) Do Centralnej Kasy Spółek Rolniczych stosuje się ulgi, określone w ust. (1) pkt (2).

(5) Kwoty za dostarczone spółdzielniom przez związek rewizyjny do użytku tychże spółdzielni księgi handlowe, druki, podręczniki, czasopiśma, plakaty i inne środki propagandy spółdzielczości — nie uważa się za obrót związku, podlegający opodatkowaniu.

(6) Warunek należenia do związku rewizyjnego nie dotyczy spółdzielni, posiadających przyznane im przez Ministra Skarbu prawo rewizji.

Udział związków samorządowych w podatku obrotowym.

Art. 12. Związki samorządu terytorialnego otrzymują udział we wpływach z podatku w wysokości 15,5%.

Odpowiedzialność karna.

Art. 13. Kto uszczupla podatek obrotowy, pobierany na granicy lub przez władze celne (art. 9 ust. (3) ustawy) — podlega karze grzywny w wysokości od 5 do 10-krotnej kwoty uszczuplonego podatku. Przepisy prawa karnego skarbowego (Dz. U. R. P. z 1936 r. Nr 84, poz. 581) stosuje się tu odpowiednio.

Przepisy przejściowe i końcowe.

Art. 14. Ilekroć w dotychczasowych przepisach prawnych jest mowa o podatku przemysłowym w rozumieniu podatku przemysłowego od obrotu lub o podatku przemysłowym od obrotu, należy rozumieć przez to podatek obrotowy, unormowany w ustawie niniejszej.

Art. 15. (1) Podatek przemysłowy od obrotu za lata do roku podatkowego 1938 włącznie oraz należności za świadectwa przemysłowe za lata do roku podatkowego 1939 włącznie będą pobierane na podstawie ustawy z dnia 15 lipca 1925 r. o państwowym podatku przemysłowym (Dz. U. R. P. z 1936 r. Nr 46, poz. 339).

(2) Część należności za nabyte na rok podatkowy 1939 świadectwo przemysłowe, odpowiadającą cenie zasadniczej świadectwa (część III zał. do art. 23 ustawy o państwowym podatku przemysłowym) wraz z 15% dodatkiem pobieranym na podstawie ustawy z dnia 26 marca 1935 r. (Dz. U. R. P. Nr 22, poz. 127), a uiszczoną przez osoby opłacające podatek obrotowy w myśl ustawy niniejszej — potrąca się z kwoty podatku obrotowego za rok podatkowy 1939.

(3) Potrącenie, określone w ustępie poprzedzającym, nastąpi przy uiszczaniu zaliczek na podatek obrotowy za rok podatkowy 1939, pobieranych z mocy art. 8 ustawy niniejszej, przy czym od każdej zaliczki miesięcznej odjęta będzie jedna dziesiąta, a od każdej zaliczki kwartalnej — jedna czwarta podlegającej potrąceniu w myśl ust. (2) kwoty; jeżeli w sposób powyższy nie zostanie odjęta od podatku obrotowego cała podlegająca potrąceniu kwota należności za świadectwo przemysłowe, pozostałość tej kwoty potrącona będzie przy uiszczaniu należności, ustalonej przy wymiarze podatku obrotowego za rok podatkowy 1939.

Art. 16. Z dniem wejścia w życie ustawy niniejszej traci moc obowiązującą ustawa z dnia 15 lipca 1925 r. o państwowym podatku przemysłowym (Dz. U. R. P. z 1936 r. Nr 46, poz. 339), z zastrzeżeniami, wynikającymi z art. 15 ust. (1).

Art. 17. Wykonanie ustawy niniejszej porucza się Ministrowi Skarbu.

Art. 18. Ustawa niniejsza wchodzi w życie z dniem 1 stycznia 1939 r.

Prezydent Rzeczypospolitej: *I. Mościcki*
Prezes Rady Ministrów: *Sławoj Składkowski*
Minister Skarbu: *E. Kwiatkowski*

293

U S T A W A

z dnia 25 kwietnia 1938 r.

o opłatach rejestracyjnych od przedsiębiorstw i zajęć.

Art. 1. Opłaty rejestracyjne pobiera się na rzecz związków samorządu terytorialnego, izb przemysłowo-handlowych, izb rzemieślniczych oraz szkół zawodowych.

Art. 2. (1) Opłaty uiszcza się przez nabywanie kart rejestracyjnych.

(2) Kartę rejestracyjną należy nabyć:

- 1) na każdy należący do przedsiębiorstwa zarobkowego oddzielny zakład handlowy, przemysłowy i górniczy oraz na każdy oddzielny skład;
- 2) na każde przedsiębiorstwo zarobkowe, wykonywane bez utrzymywania oddzielnych zakładów;
- 3) na każde zajęcie, wymienione w załączniku do art. 7,

jeżeli te zakłady, składy, przedsiębiorstwa i zajęcia są wykonywane bądź utrzymywane na obszarze Państwa.

Art. 3. (1) Za oddzielny zakład handlowy uważa się stałe lub ruchome, zamknięte lub otwarte pomieszczenie albo część takiego pomieszczenia, albo kilka bezpośrednio ze sobą połączonych lub znajdujących się w obrębie jednego obejścia pomieszczeń, w których dokonywa się czynności handlowych.

(2) Za przedsiębiorstwo handlu obnośnego uważa się sprzedaż towarów ze skrzyni, kufra, walizy, kosza i innych opakowań, przenoszonych z miejsca na miejsce przez sprzedawcę, a za przedsiębiorstwo handlu rozwożnego — sprzedaż towarów z wozu, łodzi i innych pomieszczeń, poruszanych siłą ludzką lub zwierzęcą.

(3) Za przedsiębiorstwo handlu jarmarczno-ego uważa się sprzedaż towarów na jarmarkach i targach, trwających ponad 3 dni, przez osoby, które nie posiadają stałego zakładu; stoiska, kiosku lub innego pomieszczenia na targach, jarmarkach i wystawach gospodarczych — nie uważa się za oddzielny zakład.

(4) Za oddzielny zakład handlowy w przedsiębiorstwie kolei żelaznych uważa się cały zespół urządzeń na liniach kolejowych, objętych jedną koncesją.

(5) Za oddzielny zakład przemysłowy (wytwórnię, pracownię, warsztat, zakład rzemieślniczy) uważa się jedno lub kilka zamkniętych lub otwartych pomieszczeń, położonych w obrębie jednego obejścia, bądź stanowiących jeden jednolity zespół gospodarczy i służących do jednego rodzaju produkcji lub nawet do kilku rodzajów, jeśli stanowią one kolejne stopnie obróbki bądź przeróbki tych samych materiałów i wytworów lub znajdują się w związku, uzasadnionym potrzebami głównej produkcji.

(6) Za oddzielny zakład górniczy uważa się zespół szybów, sztolni, wież wiertniczych i tym podobnych urządzeń, należących do jednego przedsiębiorstwa, a znajdujących się w obrębie jednego terenu kopalnianego i służących do wydobywania tego samego produktu; wydobywania ubocznych produktów kopalnianych przy prowadzeniu głównej eksploatacji górniczej nie uważa się za oddzielny zakład.

(7) Za oddzielne przedsiębiorstwo uważa się każdy wyręb lasu wraz z pierwiastkową obróbką drewna, dokonywany w obrębie jednej lub kilku graniczących ze sobą parcel leśnych.

(8) Za oddzielny skład uważa się jedno lub kilka bezpośrednio połączonych ze sobą zamkniętych lub otwartych pomieszczeń poza obrębem zakładu, służących wyłącznie do przechowywania, przesuszania, oczyszczania, sortowania, brakowania, przeładowywania lub pakowania towarów, przeznaczonych do sprzedaży, jak również do przechowywania maszyn, narzędzi, surowców i materiałów niezbędnych do produkcji, tudzież zapasów żywności lub odzieży itp. produktów do zaopatrywania własnych robotników, o ile to zaopatrywanie nie jest obliczone na zysk przedsiębiorcy i tym samym nie posiada charakteru zakładu handlowego.

Art. 4. Nie podlegają opłatom:

1) sprzedaż wytworów własnego lub dzierżawionego gospodarstwa rolnego, nie przerobionych drogą produkcji przemysłowej, dokonywana bez utrzymywania w tym celu stałych zakładów lub składów poza obrębem własnych lub dzierżawionych gruntów; gospodarstwem rolnym w rozumieniu ustawy niniejszej jest również gospodarstwo leśne, ogrodowe, hodowlane, łowieckie, pszczelarskie, rybne lub rybołówstwo na wodach otwartych i zamkniętych w rozumieniu ustaw o rybołówstwie. Podlega jednak opłatom:

a) sprzedaż wytworów gospodarstwa ogrodowego bądź hodowlanego, prowadzonego na obszarze gminy miejskiej, jako wyłączny lub przeważający rodzaj gospodarstwa rolnego;

b) dokonywanie wyrębów leśnych przez kupców;

2) eksploatacja torfu, piasku, gliny, wapna, kamieni, kredy, fosforytów itp., prowadzona w obrębie własnych lub dzierżawionych gruntów wyłącznie na potrzeby własnego gospodarstwa lub przedsiębiorstwa oraz połączone z eksploatacją cegielni, piece wapienne itp. zakłady, znajdujące się w obrębie wyżej oznaczonych gruntów, zaspokajające również tylko potrzeby własnego gospodarstwa lub przedsiębiorstwa;

3) młyny i tartaki, znajdujące się w obrębie własnych lub dzierżawionych gruntów, a zaspokajające wyłącznie potrzeby gospodarcze właścicieli lub dzierżawców tych gruntów;

4) zakłady przemysłowe (art. 3 ust. (5)), prowadzone przez kupca rejestrowego wyłącznie w celu zaspokajania własnych potrzeb innego (głównego) zakładu przemysłowego tegoż kupca, na który, nabyto kartę rejestracyjną, o ile zakłady te znajdują się w obrębie jednej gminy.

Art. 5. Zwalnia się od opłat:

1) koleje żelazne, stanowiące własność lub będące w zarządzie przedsiębiorstwa „Polskie Koleje Państwowe”;

2) przedsiębiorstwo państwowe „Polska Poczta, Telegraf i Telefon”;

3) wodociągi i kanalizacje, laboratoria do badania produktów, zakłady dezynfekcyjne,

oczyszczania miast, łaźnie, kąpieliska, rzeźnie, targowiska, elektrownie, gazownie, telefony, lombardy, koleje żelazne, tramwaje i autobusy w granicach gmin miejskich — prowadzone we własnym zarządzie i na własny rachunek przez Państwo, związki samorządu terytorialnego lub szkoły akademickie;

4) gminne kasy pożyczkowo-oszczędnościowe, pracownicze kasy ubezpieczeń oraz spółdzielnie oszczędnościowo-pożyczkowe, będące instytucjami drobnego kredytu, które określi Minister Spraw Wewnętrznych w drodze rozporządzenia;

5) kasy pomocy członkom zrzeszeń pracowniczych, rzemieślniczych oraz wolnych zawodów (emerytalne, pożyczkowo - oszczędnościowe, pogrzebowe itp.) oraz spółdzielnie, zrzeszające wyłącznie pracowników najemnych, mające na celu zatrudnianie zarobkowe przez siebie swoich członków i wykluczające inny dochód członków ze spółdzielni poza wynagrodzeniem za własną pracę zarobkową;

6) zakłady wychowawcze i poprawcze, przytulki i schroniska noclegowe i inne urządzenia o celach opieki społecznej, ośrodki zdrowia, przychodnie, biblioteki, czytelnie, świetlice, muzea, galerie i wystawy — prowadzone lub utrzymywane przez Państwo, związki samorządu terytorialnego, szkoły akademickie, zakony i zgromadzenia zakonne prawnie uznanych wyznań religijnych oraz instytucje społeczne, oświatowe i dobroczynne, działające na podstawie prawa o stowarzyszeniach lub prawa przemysłowego, a także instytucje kulturalne, oświatowe i naukowe, znajdujące się w rękach prywatnych, jeżeli nie są obliczone na zysk;

7) pomieszczenia i urządzenia sportowe, utrzymywane przez stowarzyszenia sportowe i przeznaczone wyłącznie dla członków tych stowarzyszeń;

8) zakłady naukowe;

9) zakłady wytwórcze, przetwórcze i usługowe o charakterze rękodzielniczym, a w szczególności przemysł ludowy i domowy, pracę chałupniczą i rzemiosło, wykonywane ubocznie przez rolników lub pracowników rolnych bez sił pomocniczych — w zakresie, ustalonym przez rozporządzenie Ministra Spraw Wewnętrznych, wydane w porozumieniu z właściwym ministrem;

10) odnajmowanie pokoiw umeblowanych i utrzymywanie stołowni, jeżeli ilość odnajmowanych pokoiw nie przewyższa trzech, a ilość stołowników — dziesięciu;

11) przedsiębiorstwa żeglugi morskiej i powietrznej;

12) spółdzielnie zdrowia, szpitale, odpowiadające warunkom, określonym w art. 3 lit. a) rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 22 marca 1928 roku (Dz. U. R. P. Nr 38, poz. 382) i kliniki szkół akademickich.

Art. 6. (1) Jeżeli przedsiębiorstwo przemysłowe oprócz zakładu przemysłowego pro-

wadzi także zakład handlowy celem sprzedaży w nim wyrobów własnej produkcji, to tego rodzaju zakład handlowy uważa się za oddzielny w rozumieniu art. 2 ust. (2) pkt 1).

(2) Sprzedaż produktów własnego wyrobu dokonywana w tym samym budynku, w którym mieści się zakład przemysłowy, lub w obrębie kompleksu budynków, zajętych przez taki zakład, nie stanowi oddzielnego zakładu.

Art. 7. (1) Wykaz podlegających opłatom zajęć, podział miejscowości na klasy oraz ceny kart rejestracyjnych zawiera załącznik do artykułu niniejszego.

(2) Prawo określania poszczególnych rodzajów zakładów, jako handlowych lub przemysłowych, służy Ministrowi Spraw Wewnętrznych w porozumieniu z Ministrem Przemysłu i Handlu.

Art. 8. Na przedsiębiorstwa lub zajęcia, wykonywane w kilku miejscowościach, zaliczonych do różnych klas, nabywa się karty rejestracyjne w cenie, odpowiadającej miejscowości, zaliczonej do klasy najwyższej.

Art. 9. (1) Karty rejestracyjne nabywa się na każdy rok kalendarzowy w miesiącu styczniu tegoż roku.

(2) Jeżeli wykonywanie przedsiębiorstwa lub zajęcia rozpoczęto albo też zakład lub skład otworzono w ciągu roku kalendarzowego — kartę rejestracyjną należy nabyć przed rozpoczęciem odpowiedniej działalności. Ceną karty wynosi pełną, określoną w taryfie kwotę, jeżeli działalność rozpoczęto przed dniem 1 lipca oraz połowę tej kwoty, jeżeli działalność rozpoczęto w dniu lub po dniu 1 lipca.

(3) Na przedsiębiorstwa, wykonywane w miejscowościach klimatycznych i leczniczych sezonowo, tj. nie dłużej niż przez 6 miesięcy w ciągu roku, można nabywać karty rejestracyjne za cenę, wynoszącą połowę określonej w taryfie kwoty. W innych miejscowościach na przedsiębiorstwa sezonowe można nabywać karty rejestracyjne za połowę ceny taryfowej za zezwoleniem właściwego związku samorządu terytorialnego.

Art. 10. (1) Karta rejestracyjna jest ważna na okres, na który została nabyta. Zmiana osoby, utrzymującej zakład lub skład oraz zmiana miejsca wykonywania przedsiębiorstwa lub zajęcia nie powoduje obowiązku ponownego nabycia karty, pod warunkiem zawiadomienia w ciągu miesiąca o zasłej zmianie właściwego związku samorządu terytorialnego, który uczyni na karcie odpowiednią wzmiankę.

(2) Karty rejestracyjne powinny być umieszczone na widocznym miejscu w zakładach lub w składach, których dotyczą i stale tam się znajdować.

(3) W razie zaginięcia karty rejestracyjnej związek samorządu terytorialnego po zbadaniu

sprawy wyda płatnikowi na jego prośbę zaświadczenie, że właściwa karta została nabyta.

(4) Należność za kartę rejestracyjną, nie nabytą we właściwym czasie lub we właściwej cenie, uważa się za zaległość, podlegającą przymusowemu ściągnięciu w trybie administracyjnym.

Art. 11. Ministrowi Spraw Wewnętrznych w porozumieniu z Ministrem Przemysłu i Handlu służy prawo całkowitego lub częściowego zwalniania w drodze rozporządzeń od opłat poszczególnych rodzajów zakładów, przedsiębiorstw, składów i zajęć, jak również przekazywania swych uprawnień w tym zakresie związkowi samorządu terytorialnego.

Art. 12. (1) Pobór opłat i wydawanie kart rejestracyjnych należy do zarządów gminnych lub miejskich. Właściwym jest zarząd tej gminy wiejskiej lub miejskiej, na której obszarze położone są zakłady lub składki oraz wykonywane przedsiębiorstwa bez utrzymywania zakładów lub składów albo zajęcia. Jeżeli jeden zakład jest położony na obszarze dwóch lub więcej gmin, właściwość jednej z nich określa się według położenia głównych urządzeń zakładu.

(2) Za miejsce wykonywania zajęcia oraz przedsiębiorstwa, nie utrzymującego zakładów lub składów, uważa się miejsce zamieszkania lub siedzibę prawną osoby, wykonywającej zajęcie lub przedsiębiorstwo. Za miejsce wykonywania samoistnych robót i dostaw, prowadzonych na obszarze kilku związków samorządu terytorialnego, uważa się miejsce, w którym zawarto umowę.

(3) Spory o właściwość miejscową rozstrzyga na wniosek jednej z interesowanych gmin najbliższa wspólna władza nadzorcza.

Art. 13. (1) Osoby, nabywające karty rejestracyjne, obowiązane są do składania związkowi samorządu terytorialnego deklaracji w dwóch egzemplarzach według wzoru, ustalonego przez Ministra Spraw Wewnętrznych w porozumieniu z Ministrem Skarbu oraz Ministrem Przemysłu i Handlu.

(2) Związki samorządu terytorialnego obowiązane są w ciągu 14 dni przesłać jeden egzemplarz deklaracji miejscowemu urzędowi skarbowemu.

Art. 14. (1) Urzędnicy związku samorządu terytorialnego, zaopatrzeni w odpowiednie upoważnienia, mają prawo dokonywania oględzin wszelkich budynków, lokali, gruntów, przedsiębiorstw handlowych i przemysłowych, pomieszczeń handlowych, przemysłowych, rzemieślniczych itp.

(2) Oględziny przedsiębiorstw, znajdujących się w obrębie stacji kolejowych, urzędów pocztowych, portów państwowych lub zabudowań wojskowych, można przeprowadzić jedynie

za zezwoleniem właściwej władzy kolejowej, pocztowej, portowej lub wojskowej.

Art. 15. Po upływie terminu, wyznaczonego do nabywania kart rejestracyjnych, związki samorządu terytorialnego sprawdzają, czy wszystkie przedsiębiorstwa i zajęcia posiadają właściwe karty rejestracyjne.

Art. 16. (1) Oględziny lokalne należy zasadniczo przeprowadzać w dni powszednie podczas godzin pracy, przy czym o ile możliwości w sposób nie tamujący ruchu przedsiębiorstwa.

(2) Oględziny należy przeprowadzać w obecności osoby, obowiązanej do wykupienia karty rejestracyjnej, osoby ją zastępującej lub przez nią zatrudnionej, a w razie nieobecności tych osób — przybranego świadka.

Art. 17. (1) Do wymiaru i poboru opłat, środków prawnych i właściwości władz nadzorczych stosuje się odpowiednio przepisy ustawy z dnia 11 sierpnia 1923 r. o tymczasowym uregulowaniu finansów komunalnych (Dz. U. R. P. z 1936 r. Nr 62, poz. 454).

(2) Przepis ustępu poprzedzającego stosuje się w zakresie środków prawnych również w przypadku, przewidzianym w art. 22 ust. (2).

Art. 18. Wpływy z opłat rejestracyjnych dzieli się w sposób następujący:

1) związki samorządu terytorialnego otrzymują 50% wpływów;

2) izby przemysłowo-handlowe i izby rzemieślnicze — 20% wpływów;

3) szkoły zawodowe, mające prawo publiczności — 30% wpływów. Spis tych szkół ustala corocznie Minister Wyznań Religijnych i Oświecenia Publicznego w porozumieniu z Ministrem Przemysłu i Handlu po zasięgnięciu opinii właściwych terytorialnie izb przemysłowo-handlowych i izb rzemieślniczych.

Art. 19. (1) Wpływy z opłat, przypadające na rzecz izb przemysłowo-handlowych, izb rzemieślniczych i szkół zawodowych (art. 18 ust. (1) pkt 2) i 3)) będą przekazywane przez związki samorządu terytorialnego w ciągu dni 15 po upływie miesiąca, w którym zostały pobrane.

(2) W przypadku niewykonania przez związek samorządu terytorialnego obowiązku, określonego w ust. (1), odpowiednia kwota należności izby przemysłowo-handlowej, izby rzemieślniczej lub szkół zawodowych będzie przekazana przez właściwą władzę skarbową z przypadających na rzecz danego związku samorządu terytorialnego sum komunalnych.

Art. 20. Podział części opłat, przypadającej na rzecz związku samorządu terytorialnego, pomiędzy poszczególne związki, dokonywany będzie według zasad, określonych w art. 8 ustawy z dnia 11 sierpnia 1923 r. o tymczasowym uregulowaniu finansów komunalnych (Dz. U. R. P. z 1936 r. Nr 62, poz. 454).

Art. 21. (1) Podziału części opłat, przypadającej na rzecz izb przemysłowo-handlowych i izb rzemieślniczych, dokonywa Minister Przemysłu i Handlu.

(2) Podziału części opłat, przypadającej na rzecz szkół zawodowych, dokonywa corocznie Minister Wyznań Religijnych i Oświecenia Publicznego w porozumieniu z Ministrem Przemysłu i Handlu.

(3) Podziału sum, o których mowa w ust. (2), należy dokonać w ten sposób, ażeby wpływy, zebrane w okręgu danego województwa, były w tymże okręgu użyte, z potrąceniem jednak 20% tych sum na pokrycie potrzeb wyższych uczelni zawodowych o charakterze społecznym, oraz 30%, które Minister Wyznań Religijnych i Oświecenia Publicznego dzieli według swego uznania pomiędzy szkoły zawodowe o charakterze społecznym.

(4) Wpływy z odsetek, pobranych od zaległości w opłatach, przypadają w całości na rzecz związków samorządu terytorialnego.

Art. 22. (1) Kto prowadzi zakład lub przedsiębiorstwo, utrzymuje skład albo wykonuje zajęcie bez karty rejestracyjnej lub na podstawie karty rejestracyjnej niższej ceny od tej, która się ustawowo należy — podlega karze grzywny do wysokości pięciokrotnej należności za kartę rejestracyjną lub dwukrotnej różnicy między ceną właściwej a ceną posiadanej karty rejestracyjnej.

(2) Związek samorządu terytorialnego, po stwierdzeniu okoliczności, uzasadniających wymiar kary w myśl ust. (1), może zarządzić zamknięcie zakładu, jeżeli w ciągu miesiąca od stwierdzenia powyższych okoliczności właściwa karta rejestracyjna nie zostanie nabyta.

Art. 23. Kto nie dopuszcza do przeprowadzenia oględzin lokalnych (art. 14) osoby do tego uprawnionej lub stawia przeszkody w wykonywaniu tych czynności — podlega karze grzywny do dwóch tysięcy złotych.

Art. 24. Orzecznictwo w sprawach, przewidzianych w art. 22 i 23, należy do przełożonych właściwych związków samorządu terytorialnego.

Art. 25. Ilekroć w dotychczasowych przepisach prawnych jest mowa o podatku przemysłowym w postaci świadectw przemysłowych, należy rozumieć przez to karty rejestracyjne, unormowane w ustawie niniejszej.

Art. 26. Zwolnienia od podatków, przysługujące bankom i instytucjom kredytowym, jak również kasom oszczędności i kasom pożyczkowo-oszczędnościowym z mocy szczególnych przepisów — nie dotyczą opłat rejestracyjnych, pobieranych na podstawie ustawy niniejszej.

Art. 27. Ustawa niniejsza obowiązuje na całym obszarze Państwa. Na obszarze województwa śląskiego stosuje się zamiast przepisów, wymienionych w art. 17 ustawy niniejszej, odpowiednie przepisy ustawy śląskiej z dnia 14 kwietnia 1924 r. o tymczasowym uregulowaniu finansów komunalnych w województwie śląskim.

Art. 28. Wprowadza się w ustawie z dnia 18 marca 1935 r. o pobieraniu odsetek od zaległości w podatkach państwowych i innych daninach publicznych oraz w składkach i opłatach na rzecz praw publicznych instytucji ubezpieczeń (Dz. U. R. P. z 1936 r. Nr 8, poz. 88) następujące zmiany:

w art. 1 ust. (1) lit. f) po wyrazach: „samostne daniny komunalne” skreśla się średnik i dodaje się wyrazy: „oraz opłaty rejestracyjne od przedsiębiorstw i zajęć.”.

Art. 29. Wykonanie ustawy niniejszej porucza się Ministrowi Spraw Wewnętrznych w porozumieniu z Ministrem Skarbu oraz Ministrem Przemysłu i Handlu.

Art. 30. Ustawa niniejsza wchodzi w życie z dniem 1 stycznia 1940 roku.

Prezydent Rzeczypospolitej: *I. Mościcki*

Prezes Rady Ministrów i

Minister Spraw Wewnętrznych:

Sławojski Składkowski

Załącznik do art. 7 ustawy z dnia 25 kwietnia 1938 r. (poz. 293).

CZĘŚĆ I.

Zajęcia, podlegające opłatom.

Zajęcia przemysłowe, wykonywane bez utrzymywania oddzielnych biur i pomocników handlowych:

- a) pośrednicy handlowi,
- b) pomocnicy podróżujący (komiwojażerowie),

- c) pośrednicy giełdowi (maklerzy),
- d) ekspedytorzy, trudniący się osobiście z polecenia osób trzecich cliem w urzędach celnych towarów, wysyłanych za granicę lub otrzymywanych z zagranicy,
- e) inspektorzy i ajenci przedsiębiorstw ubezpieczeniowych, przewozowych, komunikacyjnych oraz instytucji kredytowych.

CZĘŚĆ II.

Podział miejscowości na klasy.

Kraków, Lublin, Lwów, Łódź, Poznań, Sosnowiec i Wilno.

Klasa I: m. st. Warszawa.

Klasa III: wszystkie inne gminy miejskie,

Klasa II: miasta: Białystok, Bydgoszcz, Chorzów, Częstochowa, Gdynia, Katowice,

Klasa IV: wszystkie gminy wiejskie.

CZĘŚĆ III.

Ceny kart rejestracyjnych.

Dział	Oznaczenie zakładów, przedsiębiorstw i zajęć	We wszystkich miejscowościach		W miejscowościach klasy			
		z	ł	I	II	III	IV
				z ł o t e			
I	Zakłady handlowe oraz przedsiębiorstwa handlowe, nie utrzymujące zakładów z wyjątkiem przedsiębiorstw handlu jarmarcznego, obnośnego i rozwożnego, a prowadzone przez:						
	a) kupców rejestrowych z wyjątkiem spółdzielni	—	300	250	200	150	
	b) spółdzielnie z wyjątkiem kredytowych oraz kupców rejestrowych, jeżeli obrót zakładu nie przewyższa 100.000 złotych rocznie	—	150	120	50	15	
	c) pozostałych płatników, spółdzielnie kredytowe oraz zakłady sprzedaży wyłącznie materiałów pędnych, olei i smarów samochodowych z tzw. stacji (pomp) benzynowych	—	30	25	20	10	
II	Zakłady przemysłowe, zakłady górnicze z wyjątkiem kopalń nafty i gazów ziemnych, przedsiębiorstwa wyrębu lasu, samoistne przedsiębiorstwa wykonywania umów o roboty oraz przedsiębiorstwa rzemieślnicze, dorożkarstwo, furmaństwo, eksploatacja faksówek, a prowadzone przez:						
	a) kupców rejestrowych oraz zakłady spółdzielni o obrocie rocznym powyżej 200.000 zł	300	—	—	—	—	
	b) spółdzielnie z wyjątkiem spółdzielni pracy i mleczarskich oraz kupców rejestrowych o obrocie rocznym poniżej 100.000 złotych	—	150	120	80	40	
	c) pozostałych płatników	—	25	20	15	7	
III	Kopalnie nafty lub gazów ziemnych	100	—	—	—	—	
IV	Składy należące do przedsiębiorstw oraz filie i kantory wydawnictw	20	—	—	—	—	
V	Przedsiębiorstwa handlu:						
	a) rozwożnego	85	—	—	—	—	
	b) obnośnego	30	—	—	—	—	
	c) jarmarcznego	50	—	—	—	—	
VI	Wydawnictwa:						
	a) pism codziennych	—	750	200	120	120	
	b) innych pism periodycznych	—	150	120	50	50	

Dział	Oznaczenie zakładów, przedsiębiorstw i zajęć	We wszystkich miejscowościach	W miejscowościach klasy			
			I	II	III	IV
			z ł o t e			
VII	Zajęcia przemysłowe pośredników giełdowych (maklerów)	250	—	—	—	—
VIII	Zajęcia przemysłowe pośredników handlowych	—	150	120	80	30
IX	Zajęcia przemysłowe ekspedytorów	150	—	—	—	—
X	Zajęcia przemysłowe pomocników podróżujących (komiwojażerów)	100	—	—	—	—
XI	Wszelkie inne przedsiębiorstwa, nie utrzymujące zakładów oraz pozostałe zajęcia przemysłowe	20	—	—	—	—

294

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA ROLNICTWA I REFORM ROLNYCH

z dnia 27 kwietnia 1938 r.

wydane w porozumieniu z Ministrem Przemysłu i Handlu w sprawie zmiany rozporządzenia o pomieszczeniach i urządzeniach zakładów mleczarskich oraz o zawodowym przygotowaniu kierowników tych zakładów.

Na podstawie art. 2 ust. (1) ustawy z dnia 22 kwietnia 1936 r. o mleczarstwie (Dz. U. R. P. Nr 35, poz. 272) zarządzam co następuje:

§ 1. W rozporządzeniu Ministra Rolnictwa i Reform Rolnych z dnia 15 października 1936 r. wydanym w porozumieniu z Ministrem Przemysłu i Handlu o pomieszczeniach i urządzeniach zakładów mleczarskich oraz o zawodowym przygotowaniu kierowników tych zakładów (Dz. U. R. P. Nr 82, poz. 568) wprowadza się zmiany następujące:

1) § 29 otrzymuje brzmienie:

„(1) Za szkoły mleczarskie w rozumieniu niniejszego rozporządzenia uważa się zorganizowane na podstawie ustawy z dnia 11 marca 1932 r. o ustroju szkolnictwa (Dz. U. R. P. Nr 38, poz. 389) szkoły przetwórstwa mleczarskiego, roczne kursy mleczarskie i półtoraroczne kursy serowarskie — państwowe lub prywatne, posiadające uprawnienia szkół albo kursów państwowych oraz Państwową Szkołę Mleczarską w Rzeszowie, Szkołę Mleczarską Wielkopolskiej Izby Rolniczej we Wrześni, Szkołę Mleczarską w Szafarni, b. Kursy Mleczarskie w Liskowie oraz 6-miesięczne kursy mleczarskie w latach 1931/32, 1932/33 i 1933/34 Krajowego Związku Mleczarskiego „Masłosojuz” i Szkołę Mleczarską tegoż związku w Stryju.

(2) Za równoznaczne z ukończeniem szkoły mleczarskiej uważa się ukończenie polskiej szkoły akademickiej, na której były wykładane przedmioty z zakresu technologii przemysłu

fermentacyjnego, lub posiadanie uznanego w Państwie Polskim dyplomu takiejże zagranicznej szkoły akademickiej.”;

2) § 31 otrzymuje brzmienie:

„(1) Osoby, które między 1 listopada 1936 r. a 15 maja 1938 r. były kierownikami technicznymi mleczarni, maślarni lub serowni zgłoszonych do właściwej izby rolniczej celem zarejestrowania, mają ukończoną co najmniej szkołę powszechną I stopnia i co najmniej pięć lat pracowały w mleczarni, maślarni lub serowni, a których zawodowe przygotowanie nie odpowiada wymaganiom określonym w §§ 27 — 30 — o ile chcą zajmować stanowiska kierowników technicznych mleczarni, maślarni lub serowni po dniu 1 lipca 1939 r. obowiązane są przed tym terminem złożyć egzamin przed jedną z komisji egzaminacyjnych utworzonych przy szkołach, wymienionych w § 29 ust. (1) lub przy szkołach akademickich, na których są wykładane przedmioty z zakresu technologii przemysłu fermentacyjnego.

(2) Osoby, które ukończyły 35 rok życia, pracowały w zawodzie mleczarskim co najmniej 10 lat i między 1 listopada 1936 r. a 15 maja 1938 r. były kierownikami technicznymi mleczarni, maślarni lub serowni, zgłoszonych do właściwej izby rolniczej celem zarejestrowania — izba rolnicza może zwolnić od egzaminu przewidzianego w ust. (1).

(3) Te spośród osób określonych w ust. (1), które nie ukończyły szkoły powszechnej I stopnia i nie odbyły co najmniej pięcioletniej prakty-